

Wyrok z dnia 1 października 1997 r.

I PKN 295/97

Z nauczycielem, zatrudnionym uprzednio na podstawie mianowania, podejmującym pracę w nowej szkole, można zawrzeć umowę o pracę, jeżeli nie ma on wymaganych kwalifikacji do zajmowania objętego stanowiska (art. 10 ust. 2 pkt 8 w związku z art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, Dz.U. Nr 3, poz. 19 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Walerian Sanetra.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 1 października 1997 r. sprawy z powództwa Marii K.-P. przeciwko Domowi Dziecka [...] w P. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 25 marca 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Maria K.-P. w sprawie przeciwko Domowi Dziecka [...] w P. o przywrócenie do pracy wniosła kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 25 marca 1997 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono apelację powódki od wyroku Sądu I instancji, oddalającego powództwo. W kasacji postawiono zarzuty naruszenia prawa materialnego: art. 52 § 1 pkt 1 KP, art. 52 KP, art. 3 KP, art. 56 § 1 KP w związku z art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz.U. Nr 3, poz. 19 ze zm.), art. 70 nie określonego aktu prawnego oraz naruszenia przepisów postępowania cywilnego (art. 227, 233, 235, 177 § 1 pkt 4 oraz art. 316 § 1 i § 2 KPC). Uzasadniając zarzuty dotyczące prawa materialnego stwierdzono w kasacji, iż Sąd II instancji błędnie przyjął, że powódka nie jest pracownikiem mianowanym, lecz umownym. Dlatego uznał on rozwiązanie z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 KP za dopuszczalne. Zarzuca się także, iż w zaskarżonym wyroku błędnie przyjęto, że na rozwiązanie umo-

wy o pracę w tym trybie nie jest wymagana zgoda związku zawodowego. Zarzuty naruszenia prawa procesowego uzasadniono błędnym uznaniem przez Sądy, że powódka była w pracy w stanie nietrzeźwości, gdyż odmówiono jej wiary w odniesieniu do wyjaśnień dotyczących spożywania przez nią lekarstw. Wniesiono w kasacji o uchylenie wyroków Sądów I i II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Sąd Wojewódzki słusznie przyjął, że powódka zgodnie z prawem została zatrudniona przez stronę pozwaną na podstawie umowy o pracę. U poprzedniego pracodawcy była ona zatrudniona na podstawie mianowania. Nie ma jednak do niej zastosowania przepis art. 10 ust. 2 pkt 8 Karty Nauczyciela, przewidujący zatrudnienie na podstawie mianowania nauczyciela, jeżeli ponownie podejmuje pracę w zawodzie nauczyciela, zaś poprzednio był nauczycielem mianowanym, a przerwa nie przekraczała 5 lat, a w przypadku dłuższej przerwy - jeżeli wykonywał w tym okresie pracę nauczyciela. Należy bowiem mieć także na uwadze art. 10 ust. 3 tej ustawy, z którego wynika, że z nauczycielem, który nie spełnia wszystkich warunków określonych w ust. 2 tego artykułu, stosunek pracy nawiązuje się na podstawie umowy o pracę. Trafnie Sąd Wojewódzki wskazał, że powódka nie spełnia warunku z art. 10 ust. 2 pkt 5 Karty Nauczyciela, czyli że nie posiada wymaganych kwalifikacji. Zgodnie bowiem z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 października 1991 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji nauczycieli (Dz.U. Nr 98, poz. 433 ze zm.) do pracy w domu dziecka wymagane są studia na kierunku pedagogika opiekuńczo-wychowawcza. Ukończenie przez powódkę studiów w zakresie wychowania przedszkolnego nie jest zatem wystarczające. Wychodząc z tych samych założeń Komisja Dyscyplinarna umorzyła postępowanie wobec powódki, uznając ją za pracownika umownego.

Zarzut dotyczący naruszenia art. 52 KP jest nieuzasadniony, gdyż wbrew twierdzeniom kasacji przepis ten nie wymaga zgody zakładowej organizacji związkowej na rozwiązanie umowy o pracę, a jedynie zobowiązuje pracodawcę do zasięgnięcia opinii tej organizacji (art. 52 § 3 KP). Nie zostało także zakwestionowane w kasacji ustalenie Sądu II instancji, że powódka nie należy do żadnego związku zawodo-

wego oraz że u strony pozwanej nie działa jakakolwiek organizacja związkowa.

Także są nieuzasadnione zarzuty oparte na naruszeniu prawa procesowego. Sąd II instancji przekonująco uzasadnił, dlaczego został ustalony stan nietrzeźwości powódki w dniu 3 lipca 1996 r. Wskazał on, że powódka stawiała się do pracy o godz. 10⁰⁰ w stanie nietrzeźwości, a jeszcze po upływie 5 godzin alkomał wskazał stężenie 1,37 promila alkoholu. Powódka nie zaprzeczała temu wynikowi, a jej wyjaśnień o używaniu lekarstw zawierających alkohol Sąd II instancji, opierając się na zasadach doświadczenia życiowego, trafnie nie uznał za wiarygodne. Przepis art. 233 KPC nie został zatem naruszony.

Zarzuty naruszenia pozostałych przepisów powołanych w kasacji nie zostały uzasadnione, wbrew wymaganom art. 393³ KPC, nie mogą więc być uwzględnione.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====